

[Edvard Sørensen.]

sig stærkere i den Retning, tager jeg det som Udtryk for, at der inden for Regeringspartierne er ved at brede sig en Forstaaelse af, at skal der skabes en Udvikling paa det Omraade, der virkelig betyder noget, maa det være paa det Grundlag, mit Parti foreslog. Det havde været bedre at gennemføre det dengang i Stedet for at gennemføre de Udligningslove, der, hvad Udligning angik, betød alt for lidt, hvad man ogsaa maa forstaa, at det ærede Medlem indrømmer, naar han udtaler Sp. 1339:

„Skatternes Fordeling er efter min Opfattelse højst uheldig, og først og fremmest er det uheldigt, at hele Skattesystemet er saa indviklet, som det er. Skattefordelingen er daarlig og uretfærdig, ikke blot fordi en alt for stor Del af Skatterne hviler gennem Forbrugsafgifterne paa vigtige Varegrupper, men ogsaa fordi navnlig Kommuneskatterne er i saa forfærdende Grad ulige fordelt over hele Landet.“

Ogsaa her er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem, saa meget mere som det jo er det, vi fra mit Partis Side har ønsket gennemført Gang paa Gang, og naar det ærede Medlem siger Sp. 1342:

„Ved Overførelse til Staten af flere kommunale Udgifter vil det være muligt at lade denne mellemkommunale eller denne sociale Refusionspulje helt forsvinde og dermed fjerne en meget skadelig Betændelse, som vistnok har udviklet sig omkring denne Blindtarm inden for Skattesystemet“,

kan jeg ogsaa der give det ærede Medlem fuldkommen Tilslutning, ydermere da mit Parti allerede for to Aar siden foreslog at faa dette uheldige Refusionsforbund fjernet. Det ærede Medlems Udtalelser om Udligning af Skattetrykket tager jeg som Udtryk for, at det skulde være muligt i Skattekommissionen at naa til en Forhandling paa dette vigtige Omraade paa den Linie, som mit Parti gennem sit Forslag har angivet.

Det ærede Medlem Hr. M. K. Sørensen udtalte sig Sp. 1041 om sit Syn paa Administrationen af Loven om Fordeling af Oksekød, Flæsk og Svinekød til trængende Personer og Hjælp til Indkøb af Sødme. Det ærede Medlem mente, at den Maade, Fordelingen fandt Sted paa, laa langt uden for Lovens Aand og Mening. Om der i et enkelt Tilfælde skulde være udstedt Kort til Personer, der ikke er trængende i Lovens Forstand, skal jeg lade være usagt, jeg kender ingen saadanne Tilfælde, men

jeg tør selvfølgelig ikke benægte, at de findes; findes de, kan de sikkert findes baade inden for og uden for Landmændenes Kreds og ikke, saaledes som det ærede Medlem mente, alene inden for Landmændenes Kreds. Men naar det ærede Medlem saa udtaler sig forarget om, at „man har rask væk uddelt en Del af disse Kort til Landboere med en Besætning af baade Heste og Køer og Svin, til Folk, der producerer Flæsk og Kød og Mælk i en langt større Udstrækning, end de har Brug for“, tror jeg, det er betimeligt at henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, hvad der staar i Loven; der staar i § 6: „En Kommunalbestyrelses Afgørelse af Spørgsmaalet, om og i bekræftende Fald i hvilket Omfang der skal ydes en Person Hjælp i Henhold til denne Lov, kan ikke indankes for højere Myndighed“, og i det til Loven hørende Cirkulære, hvor Kredsen af Personer, der skønnes at være trængende, omtales, staar der: „Det overlades til Kommunalbestyrelsen at afgøre, hvilke Krav den i saa Henseende vil stille.“ Hvis det ærede Medlem havde gjort sig den Ulejlighed at sætte sig ind i disse Forhold, vilde der ingen Baggrund have været for hans voldsomme Overfald paa Sogneraadene.

Det ærede Medlem sluttede sin Tale med at sige: „Jeg henleder hermed den højtærede Socialministers Opmærksomhed paa dette efter min Mening ganske urigtige Forhold, som skal og maa og bør ændres i den kommende Tid.“ I denne Udtalelse ligger Pointen. Efter Loven og Cirkulæret er det saadan, at naar Grundlaget for Fordelingen af Kød, Flæsk og Mælk skulde lægges, samles Sogneraadene og drøfter, hvem der efter deres bedste Overbevisning er mest trængende, og i den Kreds af Personer, man har udpeget, har der sikkert i mange Kommuner været en Del Husmænd, som økonomisk har været saa daarligt stillede, at de økonomisk maatte betragtes som trængende i Lovens Forstand. Det ærede Medlems Udtalelse om Urimeligheden i at uddele Kort til Mennesker, der producerer mere Kød, Flæsk og Mælk, end de selv kan spise og drikke, maa i allerhøjeste Grad forbavse, da det ærede Medlem dog skulde have nogle Forudsætninger for at bedømme Forholdene paa Landet. Der er desværre mange Husmænd, som, hvis de vil beholde Hus og Hjem, ikke har Raad til at slagte en Gris eller beholde tilstrækkelig Mælk hjemme til deres Børn og sig selv, og som altsaa økonomisk har lige saa trange Kaar som de Mennesker, det ærede Medlem betegner som værdige trængende. Men der er den